

ANGYALI GONOSZ

WENDY HIGGINS

Dream
válogatás

Anna Whitt gyerekkora óta fedezi fel és fejleszti különleges képességeit. Színek kavalkádjaként látja mások érzéseit, képes érzékelni szellemeket, és érzékszervei sokkal kifinomultabbak az átlagosnál. Tudja, hogy különleges, de ez a titok magányra ítéli. Az átlagos kamasz lányok hétköznapijait éli egészen addig, míg meg nem ismeri a szexi Kaidan Rowe-t. Nemcsak rájön, hogy nem ő az egyetlen különleges lény a földön, de szembesülnie kell a származásából fakadó ellentmondásokkal is. Anna egy démon és egy angyal gyermeke. Vonzza a bűn és a veszély, ám egy különleges belső erő az erény és jószág irányába tereli. Kitartóan hisz a jóban, de vajon meddig bír ellenállni a kísértésnek? Le tudja küzdeni az ellenállhatatlan vágyat a fiú iránt, aki soha nem lehet az övé? Nemet tud mondani a csábító élvezeteknek? Vajon mit választ, amikor szembe kell néznie végzetével: a szentek glóriáját vagy ördögszarvakat? A Sweet Evil trilógia első része.

Dream
válogatás

Wendy Higgins Alaszkában született, később az Egyesült Államokban telepedett le. A Radford Egyetemen szerzett tanári végzettséget, majd a George Mason Egyetemen kreatív írásból diplomázott. Jelenleg Észak-Virginiában lakik férjével és két gyermekével.

„Életem első könyvét ötévesen írtam, a címe a következő volt: A nap, amikor mindenki elkapta a bárányhimlőt az osztályban. Több példányt is készítettem, és házról házra jártam, hogy eladjam a szomszédoknak. Huszonöt dollárt kerestem vele. Így indult írói pályafutásom...”

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.wendyhigginswrites.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A könyv tele van intenzív pillanatokkal, a szereplők harca és az érzelmeik vihara tartja mozgásban a történetet.”

School Library Journal

„Letehetetlen könyv. Anna nemcsak a körülötte lévő világban tapasztalja meg a jó és a rossz harcát, hanem önmagában is. Ez teszi rendíthetetlen jellemmé.”

Goodreads

„Mindig lenyűgöz, mikor két szerelmes fiatalnak a hétköznapi akadályok mellett vad, démonikus erőkkel is szembe kell szállniuk, hogy egymáséi lehessenek. Ezért szeretem ezt a könyvet!”

Amazon

„Izgalmas angyalokról és démonokról is, nem csak vámpírokról olvasni. Már alig várom, hogy megjelenjen a folytatás.”

Children's Literature

„Száz százalék fantázia és romantika. Egy elképzelhetetlen világba burkolja a valóságot.”

Voya

WENDY HIGGINS

ANGYALI GONOSZ

— részlet —

Dream
válogatás

HAZUGSÁGOK ÉS BUJASÁG

Folyton a farmerszoknyám szélét húzkodtam lefelé. Igyekeztem megállni, hogy az ujjatlan topom vállpántját is igazgassam, miközben a sorban arra várakoztunk, hogy bejussunk a koncertre. Pucérnak éreztem a vállamat és a karomat. Ezt a szerelést Jay nővére választotta a számomra a tizenhatodik születésnapomat megelőző ajándékként. Jay pedig jegyeket szerzett a koncertre, amelyen több helyi banda mellett új kedvence, a Lascivious* is fellépett. Már a nevük is ellenük szólt, mégis mosolyt erőltettem az arcomra Jay kedvéért.

Elvégre is a legjobb barátom volt. Az egyetlen barátom.

A gimiben azt hitték, több is van közöttünk, de tévedtek. Nem úgy néztem rá, és nem volt kétséges, hogy én se jövök be neki.

A szó szoros értelmében *láttam* is az érzéseit. Át is éreztem mindet, feltéve, ha engedélyeztem magamnak.

* Buja, kéjes.

Jay most elemében volt, ujjaival izgatottan dobolt a csípőjén. Izgalma vakító sárgás-narancssárgás fénykörrel fogta körül. Átvettem a jókedvét. Beletúrt rövidre nyírt szőke hajába, majd pelyhedző állát simogatta. Fiú létére alacsonynak számított, de még így is jóval magasabb volt nálam.

Zsebéből ütemesen doboló dallam bömbölt elő. Bambán rám vigyorgott, fejét ingatva a ritmusra. Jaj, csak el ne kezdje itt nekem! Menten elsüllyedek a szégyentől.

– Kérlek ne! – szóltam rá.

Ő azonban meg se hallott, úgy rázta veszettül a csengőhangra, vonagló vállal és csípővel. Körülöttünk meglepetve félreálltak az emberek, aztán nevetve megéljenezték. Kezemet a szám elé kapva takartam el zavart mosolyomat. A dallam vége felé meghajolt közönsége felé, majd kiegyenesedett, és fogadta a hívást.

– Apám, még mindig a sorban veszteglünk. Te hol vagy? Mi van veled? – Á, akkor Gregoryval beszélhet! – Elhoztad a CD-inket?... Rendben, okés. Akkor bent találkozunk.

Ezzel zsebébe süllyesztette a mobilt.

Megdörgöltem pucér karomat. Isteni tavaszi napunk volt itt, Atlantában, de menten hűvösödni kezdett, amint a nap lebukott a toronyházak mögé. Mi északra laktunk, egy órányira innen, egy kisvárosban, Cartersville-ben. Fura érzés volt Atlantában lenni, főleg este. Fölöttünk kigyulladt az utcai lámpák fénye, s a tömeg is hangosabb lett, ahogy sötétedett.

– Ne nézz oda – mondta Jay –, de az a csávó három óránál téged fixíroz.

Nyomban odanéztem, mire Jay felmordult. Nem győztem csodálkozni, hogy a srác tényleg engem bámul. Noha kissé véres szemmel. Felém biccentett, én pedig elfojtottam kamaszos vihogásom, ahogy elfordítottam a fejem. Zavaromban sötétszőke hajamat kezdtem el babrálni.

- Beszélhetnél vele – javasolta Jay.
- Szó sem lehet róla!
- Miért nem?
- Mert... be van tépve – súgtam oda.
- Honnan tudod?

De hát tudtam. Az érzelmeket kifejező színek elhomályosodtak, ha valaki bedrogozott. Ennek a srácnak is elmosódtak a színei, és ezzel keveset mondok.

Hogy az aurát színesen láttam, és így olvasni tudtam az érzelmekben, olyan képesség volt, amelyet kiskoromtól birtokoltam. Nem volt könnyű eligazodni a színek között, ahogy az érzelmekben sem, mert már a különböző árnyalatok is mást jelentettek. Leegyszerűsítve azt mondhatnám, hogy a pozitív érzések mindig színesek voltak, az élénk színektől a halványig terjedő skálán. A negatívak ezzel szemben a fekete eltérő tónusait öltötték magukra, néhány kivételtől eltekintve. Az irigység például zöld volt, a büszkeség lila, ha pedig begerjedt valaki, az vörös. Na, ebből épp eleget láttam.

A színeknek ez a folytonos változása elbűvölt. Néha lassú volt, máskor azonban gyors egymásutánban követték egymást. Igyekeztem megtartóztatni magam, és nem olvasni mások érzéseiben, mert tolakodásnak tartottam. Senki nem tudott erről a képességemről, még Jay és a nevelőanyám, Patti sem.

Lassan mozgott a sor a klub ajtaja felé. Megint a szoknyámat igazgattam, azt méregetve, mennyire illetlen vagy sem a hossza. *Minden rendben, Anna.* Legalább a lábszáram tűrhetően izmos volt újabban, nem olyan pipaszár, mint régen. Noha gyerekkoromban Csontkollekciónak és Gebének csúfoltak, nem zavart az alakom, pontosabban a nőies idomok hiánya. A bélelt melltartó sokat segített, és oldalamon a két

bemélyedés is elment deréknak. Öt hete elkezdtem rendszeresen futni, miután azt olvastam valahol, hogy „a test a lélek temploma”.

Az ép testtel tehát ki volt pipálva.

Ahogy pár lépéssel arrébb mozdultunk, Jay elégedetten dörzsölgette a tenyerét.

– Hallod-e, odabent majd talán veszünk magunknak piát – mondta.

– Nem iszom alkoholt! – vágtam rá nyomban, és menten hevesebben vert a szívem.

– Persze, tudom. Csak semmi alkohol és semmi drog. Az égvilágon semmi!

Engem utánozva a szemhéját rezegtette, majd oldalba bökött, jelezve, hogy csak ugrat. Mintha bármi szemétség telt volna tőle! Tudta viszont, hogy mindenféle élvezeti szertől betegesen iszonyodom. Elég volt most is szóba hozni a szeszt és a drogot, és máris kiakadtam, kellemetlen, szinte fizikai reakciót váltott ki az említésük; valami elemi erejű taszítást és vonzást éreztem egyszerre. Mélyet lélegeztem, hogy lenyugodjak.

Végre már a sor elejére kerültünk, ahol egy fiatal kidobó kiskorúságot jelző szalagot kötött a csuklómra. Mielőtt a bارسony kordont felemelte volna, tetőtől talpig végigmért, majd tekintete megállapodott derékig érő hajzuhatagomon. Alábújva átjutottam rajta, Jay-jel a sarkamban.

– A francba is, Anna, felőlem nyugodtan bepasizhatsz ma este – ordított a hátam mögött nevetve Jay, mert a teremben, amely zsúfolásig tele volt emberrel, bömbölt a zene.

Tudtam, hogy fel kellett volna kötnöm a hajam, mielőtt idejöttem, de Jay nővére rábeszélte, hogy engedjem le. Sietve előrevettem és befontam hát, majd szétnéztem a tömegben, enyhén beparázva a lármától és az érzelmek sokaságától.

– Ha tetszenék a srácoknak, az csak azért van, mert nem ismernek – feleltem.

– Utálom, ha ilyeneket mondasz! – csóválta a fejét Jay.

– Mármost milyeneket? Hogy olyan vagyok, *mint senki más*? – igyekeztem tréfára venni a dolgot.

Azt a fordulatot használtam, ahogyan mi, déliek a lökötteket szoktuk nevezni, hanem erre meglepetésemre a harag szürke felhői törtek el ő Jay mellkasából, aztán sisteregve elenyésztek.

– Ne beszélj így magadról! Hisz csak félszeg vagy.

Valami hibádzott velem, és ezt mindketten tudtuk. De nem akartam felhúzni Jay-t, különben is, nevetséges lett volna torunk szakadtából lelkizni.

Most előhúzta zsebéből a mobilját, és megnézte a kijelzőt, ahogy a kezében vibrált. Vigyorogva nyújtotta át nekem. Patti volt az.

– Halló.

Befogtam a fülem, hogy halljam, amit mond.

– Csak tudni akartam, hogy megérkeztél, drágám. Hú, de nagy ott a zsvaj!

– Hát igen! – kiabáltam teli tüdőből. – Minden rendben. Tizenegyre otthon leszek.

Életemben először jártam ilyen helyen. Legeslegelőször! Jay maga könyörgött el Pattitól, és valamiféle csoda folytán megkapta a beleegyezését, noha a nevelőanyám egyáltalán nem volt oda az örömtől. Egész nap olyan ideges volt, mint a macska az állatorvosnál.

– Maradj mindig Jay mellett, és ha idegenek próbálnak veled ismerkedni, hát...

– Tudom, Patti. Ne aggódj, jó? Senki nem kíváncsi rám.

Nehéz volt ebben a lármában és tülekedésben nyugtatgatni őt.

A DJ bejelentette, hogy a Lascivious öt perc múlva színpadra lép.

– Mennem kell – mondtam Pattinek. – Mindjárt kezdődik a koncert. Semmi bajom nem lesz, hidd el!

– Jól van, angyalkám. Mi lenne, ha felhívnál hazafelé?

Nem javaslat volt ez, hanem utasítás.

– Rendben. Szeretlek. Szia.

Kikapcsoltam a mobilt, mielőtt Patti önvédelmi fogásokról vagy más örülségről kezdett volna beszélni. Alig tudtam elszabadulni ma este otthonról, olyan hosszú volt az intelmek listája. Azon sem lepődtem volna meg, hogy Patti van olyan paranoid, és titokban a nyomunkba ered.

– Gyere!

Megragadtam Jay kezét, és utat vágtam magunknak a tömegben. Jócskán vegyes társaság volt: a punkoktól a gótokon át az egyetemistákig. Sikerült is kiverekednem magunknak egy helyet közvetlenül a színpad előtt, a sarokban. Egyeseket fel is háborított a tolakodásunk, amit én sűrű bocsánatkérésekkel igyekeztem enyhíteni. Úgy éreztem, tartozom Jay-nek azzal, hogy legelől lehessen, ha már idehozott.

A fából ácsolt színpad ugyanolyan lerobbant volt, mint minden más az épületben. A szűk kis klub belső tere dobozra emlékeztetett, noha nagy beltéri magassággal. Vegyük ehhez hozzá a tömeget és Georgia állam valamennyi tűzvédelmi előírásának megszegését.

Épp sikerült bezsúfolódnunk a helyünkre, amikor a DJ fel szólította a közönséget, hogy hallgasson el, mert a Lascivious következik. A bandát lármás éljenzés fogadta. Az első dalban ráismertem arra, amit néha Jay szokott lejátszani a kocsiban a sulis felé menet. Szokásos tartózkodásomat feladva azon kaptam magam, hogy magával ragad a zene. Én is együtt ringatóztam és

teli torokból együtt énekeltem a többiekkel. Jay ugyanezt tette. Totál jó buli volt! Együtt csápoltam a tömeggel, annyira magával ragadott a körülöttem állók lelkesedése.

– Apám! – kiáltotta felém Jay az első dal után. – Ezek. Tök. Szuperek!

A második dal lassúbb volt. Kissé lenyugodva szemügyre vettem az együttes tagjait. A frontemberük nagyon el volt telve magától. Sötétlila aurája csaknem teljesen magába nyelte szűk trikóját és testhezálló farmerét. Felfelé álló merev tincseit féloldalasra fésülte. Úgy szorongatta a mikrofont, mintha a csaja lenne. A ritmus most felforrósodott és dobszólóban folytatódott. Miközben a közönség tovább csápolt, megnéztem magamnak a dobost.

Egyszerre több mindent is észrevettem rajta. A dolgára figyelte, arra, hogy tökéletesen verje a ritmust. Ahelyett azonban, hogy áttetsző színek örvénylettek volna körülötte, mindössze vérpiros csíkok szántották sugárirányban a szegycsontját, akár egy szupernóva robbanásakor. Különben nem látszott az aurája. Huh, ez furi volt! Ám még mielőtt fennakadhattam volna ezen, tekintetem megállapodott az arcán.

Azannyyát!

Haláli volt! Eddig nem értettem, miért mondják ezt valakire a csajok. Nos, ez a srác valóban olyan volt, hogy abba bele lehetett halni.

Tovább méregettem, nem talállok-e valami hibát rajta.

Barna haj, érdekesen vágva: oldalt és hátul rövid, a fejtetőn azonban hosszabb; ez lógott be a homlokába. A szeme vágása keskeny, a kellenél kicsivel sűrűbb szemöldök... de hát kit akartam én átrázni? Ízekre szedhettem, de még a lapos oldalpíllantásai is elvették az eszemet.

Volt valami koncentráltság a játékában; mintha minden szenvedélyét a zenébe ölné, és semmi más nem számítana neki,

csak ez. Egészen elmerült a ritmusban, együtt élt vele, *isteni* volt! Karját és arcát ellepte a verejték, amely benedvesítette és sötétebbnek mutatta a haját a halántékánál.

Korábban soha nem tapasztalt, azonnali fizikai vonzódást éreztem iránta. Elemi erejűt. Eddig is észrevettem a jó fej srácokat, az érzéseik észlelése azonban többnyire elvonta a figyelmemet a személyükről.

Mivel azonban ezúttal nem zavart a dobos aurája, elbűvölten legeltettem szemem a bicepszén és az alkar izmainak játékán, ahogy pontosan kimért mozdulatokkal püfölte a dobot. Részegető volt ez a ritmus, mintha egyenesen az idegvégződéseimet érte volna a dobverő. A srác minden porcikája együtt mozgott a zenével, arcán magabiztos figyelem ült.

Újra megnéztem magamnak azt a szupernóvát a mellkasán. Soha ilyet nem pipáltam! Nem hittem, hogy egyetlen fickós gondolata maradt volna, most, hogy teljesen elmerült a zenében. Kísérteties volt! A dal a cintányér összecsattintásával ért véget. A dobos ekkor megpörgette ujjain a két dobverőt, aztán a hóna alá csapta őket. Jay hujjogva éljenzett, ahogy mindenki más is a nézőtéren. Ledöbbenve álltam ott.

– Jól szórakozol? – kérdezte Jay.

– De még mennyire! – mondtam, továbbra is a dobost lesve, aki most kisímította homlokából azt az előrehulló hosszabb hajtincset, úgy nézett le arra a két csajra, akik a színpad túloldaláról sivalkodtak felé.

Az ajkán játszó fanyar félmosolynál lehanglóbbit életemben nem láttam. Repeső szívvel csodáltam. A két csaj visongva ugrándozott előtte; félő volt, hogy a cicijük kibuggyan köldökükig érő dekoltázsukból. A dobos mellkasán valamicskét kiszélesedett a szupernóva. Kellemetlen, mardosó, zsigeri érzés volt ezt látni – megint valami új. Azt akartam, hogy ne a csajokkal foglalkozzon.

Csak nem vagyok féltékeny? Atyavilág!

– Nem igazság! Egyeseknek minden kijut – mordult fel Jay, követve a pillantásom irányát.

– Hogyan? – néztem rá, mert a megjegyzése megtörte révületemet.

– Ez a dobos srác. Övé a világ. Kurva jó zenész, bomlanak érte a csajok, az apja egy pénzeszsák, és ha mindez nem volna elég, az angol kiejtése sem semmi!

Akaratlanul is megmosolyogtam irigységgel elkeveredő rajongását.

– Hogy hívják? – kiáltottam oda neki, mert már elkezdődött a harmadik szám.

– Kaidan Rowe-nak. Látod, még ez is. A neve is tök menő. A szemétnek!

– Hogyan írják a nevét?

Kydent tippeltem.

Jay kibetűzte.

– Aj, mint a taj-kaja.

Étvágygerjesztőbb volt annál. Uhh, miket nem gondolok! – fedtem meg magamat.

A név ismerős volt. Soha nem láttam még a srácot, de hallottam már róla.

– Milyen idősek? – biccentettem a banda felé.

– Alsósok – üvöltötte a fülembe Jay.

Ezt nevezem! Egy évvel voltak csak idősebbek nálunk, és máris ennyire kifutották magukat. Jay úgy vélte, hogy most érkezett el az ő idejük. Kijött egy kislemezük Los Angelesben, és a nyáron turnéra készültek a környéken. Jay rajongott értük.

Mögöttünk mozgolódás támadt. Hátrafordulva Gregory kerek arcát és göndör haját fedeztem fel, amint rikító hawaii ingében felénk törtetett a tömegben. Ő volt Jay tettestársa.

Írtak együtt pár számot, és mindketten bolondultak a zenéért. Az volt csak a baj, hogy egyikük sem tudott énekelni. Egyáltalán nem volt hangjuk.

– Jó, hogy jössz, G!

A két srác férfiasan lekezelt és a másik mellkasába öklözött a rendelkezésükre álló szűk helyen. Gregoryval odabiccintettünk egymásnak. Meglepve és kissé bepöccenve észleltem, hogy a lábamat megnézve vörösebbre váltott az aurája, ám ez a szín hamar elenyészett, mikor újra Jay felé fordult.

– Apám, ez tök jó! – lelkesedett Gregory a maga vaskos georgiai tájszólásával. – Most beszéltem Douggal... tudod, az egyik kidobóval... aszondta, be tud vinni minket a színpalak mögé!

Ezt hallva önkéntelenül is elszorult a szívem.

– Király! – örvendezett Jay. – Hol vannak a CD-k?

Gregory felmutatta a szerzeményeiket tartalmazó két CD-t. Jó számok voltak ezek, mégis megijesztett a gondolat, hogy a Lascivious kezére kerülhetnek. A bandát bizonyára elárasztották a kezdők a műveikkel. Rossz volt arra gondolni, hogy Gregory és Jay fáradságos munkájának eredményét is félrelökik majd a többi közé. De a két srácot most a boldogság sárga aurája vette körül, nem tehettem mást, mint hogy együtt örültem velük.

A harmadik dal is véget ért. Kaidan még utoljára rávert a cintányérra, hóna alá csapta a dobverőket, és kisimította homlokába hulló csapzott haját. Ahogy lehajolt egy vizes palackért, találkozott a tekintetünk. A lélegzetem is elállt ijedtemben, és a láрма körülöttem az éter fehér zajává változott. A dobos mellén egyetlen szemvillanásra felvillant a bujaság csodás szupernóvája, de már a következő pillanatban ráncba szaladt a homloka, és gyanakvóan összeszűkülött a szeme. Mindenhová nézett, csak rám nem, végül a tekintete ismét az arcomon állapodott meg.

A szemkontaktust megtörve meghúzta a vizes palackot, majd visszalökte a padlóra, mert máris jött a negyedik szám.

Teljesen elgyengültem ettől a röpke szemezésről.

– Kimegyek a mosdóba – szóltam oda Jay-nek, és választ meg se várva indultam is. Észrevettem, hogy a tömeg sokkal könnyebben utat enged annak, aki kifelé tart.

A női vécében vizelet és hányás áporodott bűze fogadott. A három fülkéből mindössze egyet nem rondítottak össze, ami azonban nem tántorított el senkit, hogy ezeket is használják. Úgy döntöttem, hogy kibírom valahogyan. Ajakfényt kentem magamra a tükör előtt, és már menni készültem, amikor kihallgattam két csaj beszélgetését az egyik fülkéből.

– Magamnak akarom Kaidan Rowe-t!

– Tudod mit? Dobd fel neki a színpadra a telefonszámodat! Nekem meg Michael kell. Velem is azt tehetné, amit a mikrofonnal.

Viharászva kinyomakodtak a fülkéből. Felismertem őket bögyös cicijükről; ők játszották az eszüket legelől. Mindkettőnek halvány volt az aurája.

Feltettem a hajcsatjaimat. Jana, Jay nővére laza fürtökbe rendezte a hajam, a frizurámat azonban mostanra sikerült tönkretennem. Azt is hagytam, hogy Jana kisminkeljen kissé. Akkor akadt csak ki, amikor arra kértem, takarja el a felső ajkam szélén azt az idegesítő anyajegyet.

– *Te megörültél!* – hördült fel. – *Az ember nem nyúl a szépségjegyéhez!*

Vajon miért hívják így? Az anyajegy nem szép. Sötét kis pötty, ami magára vonja a figyelmet. Ki nem állhattam, amikor beszélgetés közben mindenki ezt bámulta.

Helyére tűztem az utolsó csatot is, és arrébb húzódtam, hogy a két csaj kezét moshasson. Ugyanazt a vízcsapot használták.

Nyafogtak, hogy nincs szappan, aztán tollázkodni kezdtek. Elnéztem őket, milyen jól megértik egymást. De jó is lenne egy lánybarát! – gondoltam. Már épp menni készültem, amikor a beszélgetésük olyan fordulatot vett, hogy jobbnak láttam maradni.

– A csapos azt mondja, hogy Kaidan papája a főmufti a New York-i SZK-nál.

Nagyot dobbant a szívem. Az SZK a Szűztiszta Kiadványok rövidítése volt. A népszerű nemzetközi vállalat pornóújságokat és -videókat meg még ki tudja, mit foglal magába.

– Nem mondom? – ámuldozott a barátnője.

– De igen, ezt mondom. Hé, megpróbálhatnánk felmenni a kulisszák mögé!

Izgalmában megtántorodott, és a lábamra rálépve a vállamba kapaszkodott. Kinyúltam a kezemmel, hogy elkapjam.

– Jaj, bocsi! – mondta, és nekem dőlt.

Miután visszanyerte az egyensúlyát, elengedtem.

Hirtelen belém bújt a kisördög, és arra buzdított, hogy olyan valami hagyja el a számát, ami sem igaz, sem fair nem volt.

– Azt hallottam, hogy ennek a Kaidannak trippere van.

A mondat elhangzott, már nem lehetett rajta segíteni, nekem pedig felgyorsult a pulzusom. Tudtam, hogy az emberek többsége hazudik, némelyek akár napi rendszerességgel is. Én azonban a legkisebb föllentést sem engedélyeztem magamnak, bármi volt is az oka. Soha nem mondtam azt, hogy „jól vagyok”, ha az ellenkezője volt igaz. Mivel azonban senki nem kérte ki a tanácsomat, nem nagyobbítja-e meg egy ruci a hátsóját, érdemben még nem tették próbára az igazmondásomat. Eddig a pillanatig mindenesetre úgy gondoltam, hogy szándékosan senkit sem vezettem félre. A csajok arcára kiülő döbbenet a sajátomat tükrözte vissza.

– Tyűha! Ez komoly? – kérdezte az a csaj, aki igényt tartott Kaidanra.

– Totál szívás! – szörnyülködött a társa is.

Feszélyezett csönd támadt. Nem igazán tudtam, mi a tripper, azon kívül, hogy nemi úton terjed. Mi a fene ütött belém? Összerezcentem, amikor Kaidan rajongója megbirizgálta a hajamat.

– Az anyját! Tök puha a hajad! És olyan a színe, mint a méznek.

Nem tudtam igazán leolvasni az érzelmeit, mert a színeket elfedte az alkohol, de úgy sejtettem, hogy őszintén beszél. A bűntudattól görcsbe rándult a gyomrom.

– Kösz – mondtam, de közben pocsékul éreztem magam.

Nem hagyhattam, hogy egy ilyen hazugság tovább terhelje a lelkiismeretemet.

– Ööö... nem is hallottam ezt Kaidanról. – A két csaj értetlenül meredt rám, én azonban nyeltem egy nagyot, és kényszerítettem magam, hogy folytassam. – Nincs trippere. Úgy értem, én nem tudok róla.

– Akkor miért találtad ki?

A barátnő volt a józanabb, és most megvetően méregetett. Rászolgáltam. Az ittas csaj továbbra is kábán révedezett. Megfordult a fejemben, hogy úgy teszek, mintha tréfáltam volna, de hát csak újabb hazugsággal tetéztem volna az elsőt. Különben is, ugyan ki viccel a nemi betegségekkel?

– Nem is tudom – hebegtem. – Én csak... ne haragudjatok!

Kihátráltam a mosdóból, és eliszkoltam. Épp idejében, mert a Lascivious most fejezte be az utolsó számát, és az összes csaj a mosdók felé tódult. Új banda lépett színpadra. Kezeimet tördelve, ajkamat harapdálva Jay-t kerestem a tömegben. Haza akartam menni.

– Anna! – integetett felém.

Egy ajtó felé kellett furakodnom, mert ott állt, egy óriás társaságában, aki a kidobók klasszikus pózában, keresztbe font karral védte állásait.

Hazudtam! Semmi másra nem tudtam gondolni. Szörnyű érzés volt.

Gregory felmutatott egy laminált kártyát, mire a kidobó ajtót nyitott előttünk.

Megragadtam Jay karját.

– Figyúzz, Jay, én inkább megvárlak idekint.

– Szó sem lehet róla! – fordult felém. – Patti megölne, ha megtudná, hogy magadra hagytalak. Gyere, nincs miért paráznod!

Ezzel átvonszolt a bejáraton.

Előretörtünk a műszakisok között, akik a hangosítókat szedték szét éppen. A folyosó végéről zene és harsány kiabálás hallatszott.

– Muszáj ezt végigcsinálnunk? – kérdeztem.

Magamat is megleptem, milyen vékony és remegő a hangom. A sikítófrász kerülgetett.

– Nyugi, Anna! Nem lesz itt semmi hézag. Nyugalom, és angol hidegvér – mondta Jay.

A füledt helyiségbe lépve cigi és pia bűze csapta meg az orromat. Vágni lehetett a füstöt. Csípőre tettem a kezem, és igyekeztem terepszínt ölteni, miközben végignéztem a trikómon, mennyire látszanak meg rajta az izzadságfoltok. Miután felfedeztem néhány kisebbet, oldalamba szorítottam mindkét kezemet.

Nyugalom, és angol hidegvér – erre biztatott Jay. Mintha ez olyan könnyű lenne!

Alig néztem körül a helyiségben, felfedeztem a dobost. Az egyik hátsó sarokban állt három hosszú lábú szépséggel, akik láthatóan tudták, mi a legújabb divat. Vörös érzelemszalag

kötötte őket össze. Az egyik csaj cigit vett elő a dobozából. Kaidan, akár valami gyakorlott mágus, gyufásdobozt varázsolt elő a semmiből, és egyetlen hüvelyujja segítségével meggyújtott egy gyufaszálat. Ezt meg hogyan csinálta?

Jay tovább húzott volna magával, én azonban kiszabadítottam a karomat.

– Menjetek csak ti, srácok. Én itt várlak benneteket.

Igyekeztem az ajtó közelében maradni, mert a bűztől felkavarodott a gyomrom.

– Biztosan ezt akarod?

– Igen. Jól elleszek itt. Sok szerencsét! Kéz és lábtörést, meg minden.

A két fiú hátat fordított nekem, és belevetette magát a csődületbe. Az én engedetlen szemem meg visszatalált a sarokba, ahonnan sötét szempár nézett vissza rám.

Három teljes másodpercre félrenéztem, majd habozva újra szembe a dobossal, aki továbbra is engem fixírozott, rá se hederítve a három csajra, akik hiába iparkodtak ismét magukra vonni a figyelmét. Aztán ujját felmutatva mondott nekik valamit; mintha kimentette volna magát.

Szentég! Ez nem lehet igaz! – gondoltam. De az volt, a dobos egyenesen felém indult.

Legszívesebben leléceltem volna. Segélykérőn néztem körül, de senki nem volt a közelemben. Mikor újra felnéztem, a dobos már ott állt előttem. Basszus, irtó *szexi* volt – ez a szó egészen a mostani pillanatig nem létezett a szótáramban.

Egyenesen a szemembe nézett, ami minden ellenállásomat romba döntötte, mert soha nem néztek még így rám. Patti és Jay talán, ők azonban nem tartották úgy fogva a tekintetemet, mint ez a srác. Tovább szemezett velem, én pedig elbűvölten bámultam ebbe a kék szempárba.

– Te meg ki vagy? – szegezte nekem a kérdést nyersen, valahogyan támadón.

Pislogni kezdtem zavaromban. Ilyen furán még életemben nem üdvözölt senki.

– Anna... vagyok.

– Helyes. Anna. Szép név. – Igyekeztem a szavaira koncentrálni, nem a csodás akcentusára, ami minden egyes hangot varázslatossá lényegített át. – De én azt kérdeztem, ki vagy? – hajolt még közelebb.

Mit értett ez alatt? Csak nem valamiféle címre vagy rangra van szüksége annak, aki a közelébe merészkedik?

– A barátommal jöttem, Jay-jel?

Most is elővett az a rossz szokásom, hogy idegességemben mindig kérdő mondatokra váltok át. Hogy utáltam magamat ezért! Erőtllenül a srácok felé mutattam, a dobos azonban továbbra se vette le rólam a szemét.

– Írtak néhány számot – mondtam egy szuszra. – Jay és Gregory a nevük. Azt szeretnék, ha meghallgatnátok őket. Már mint a bandátok. Tényleg... nagyon szuperek?

A srác tekintete végigpásztázta a testemet, majd megállapodott a nyomoronc, lapos cicimen. Zavaromban keresztbe fontam karomat a mellkasomon. Mikor tekintete arra a hülye anyajegyre tévedt a szájam fölött, narancs- és citromillat csapta meg az orromat, meg mintha földszagot is éreztem volna, mondjuk, egy erdőben. Kellemes, férfias illat volt.

– Aha. – Még inkább az arcomba hajolt. – Hát ez igazán szép. De hol van az *angyalod*?

A hangja ígézően mély volt, és újra a szemembe nézett.

A micsodám? Csak nem valamiféle brit szleng ez a pasimra? Nem tudtam, hogyan feleljek erre úgy, hogy javítsak az eddigi

szánalmas benyomáson. Ő azonban válaszra várva felvonta fekete szemöldökét.

– Ha Jay-re gondolsz, hát egy öltönyös fickóval beszél ott, látod – mutattam. – De nem a pasim vagy angyalom, semmi ilyesmi.

Elpirultam, és még szorosabban fontam össze karomat magam előtt. Soha életemben nem találkoztam még ilyen akcentussal, és szégyelltem, hogy ekkora hatással van rám. A srác láthatóan nem tett féket a nyelvére, ez nyilvánvaló volt, mégis azt szerettem volna, ha folytatódik ez a beszélgetés. Az egész totál zavaros volt.

Most enyhültebben nézett rám, és hátrált egy lépést. Minden jel szerint ő is összezavarodott, noha nem tudtam olvasni az érzelmeiben. Miért nem láttam körülötte semmiféle színt? Nem tűnt sem részegnek, sem betépettnek. És ez a vörös íz... mi volt ez is? Nehéz volt megállni, hogy ne bámuljam meg.

Végül átsandított Jay-re, aki javában tárgyalt valami menedzserféle mukival.

– Nem a pasid, ugye? – mosolyodott el kajánul.

Félrenéztem, erre nem voltam hajlandó válaszolni.

– Biztos vagy benne, hogy nem tetszel neki? – kérdezte Kaidan.

Újra ránéztem. A kaján mosolya most rosszindulatú vigyorrá szélesedett.

– Igen, biztos – bizonygattam magabiztosan.

– Honnan tudod?

Nem mondhattam el neki, hogy Jay egyedül akkor árult el velem szemben bármiféle érzelmet, mikor egyszer a melegítőfelsőmet vetettem le, és a kombiném túlon túl felhúzódott a hasamon. De ez is csupán pár másodpercig tartott, aztán mindketten elszégyelltük magunkat.

– Csak tudom, és kész.

Megadóan széttárta a kezét, és felnevetett.

– Bocsáss meg, Anna! Elfeledkeztem magamról. Valaki másnak... hittelek. – Kezet nyújtott, és bemutatkozott. – Kaidan Rowe vagyok.

Felemeltem a karom, hogy kezet fogjak vele. Érintésére végiglúdbőrzött a bőröm, és mélyen elpirultam. Áldottam az eget, hogy ilyen gyér a világitás. Azok közé tartoztam, akik rákvörösek lesznek zavarukban, még a nyakamon is piros foltok ütöttek ki. Nem volt szép látvány. Ilyenkor egészen beleszédültem, ahogy fejembe tódult a vér. El kellett volna húznom a kezem, ő azonban továbbra sem engedte el. Kellemes volt a széles tenyér és a hosszú ujjak tapintása.

Felkuncogott azon a mély hangján, majd keze kisiklott az enyémből. Nézte, ahogy ismét keresztbe fonom kezem a mellkasomon, azután beleszagolt a levegőbe.

– Jaj, de fincsi! Az amerikai hot doghoz semmi nem fogható. Azt hiszem, hamarosan bekapok egyet.

Én is tettem egy próbát.

– Semmit nem érzek – mondtam.

– Tényleg? Hajolj az ajtó felé, és lélegezz valamivel... *mélyebben!*

Követtem az utasításait, de továbbra sem éreztem a hot dog illatát. Ekkor olyasmire határoztam el magam, amire addig nem volt példa: akarattal kiterjesztettem a szaglóérzésem hatósugarát.

Az egész klubban nem volt nyoma hot dognak. Mindössze pia és forró felmosóvíz szagát éreztem. Távolabb hatoltam. A szomszédban semmi. Még távolabb. Már égett az orrom, és forgott velem a világ. Ennél is távolabb. Ekkor hopp, ráakadtam! Bő egy kilométerre felfedeztem a legközelebbi utcai hot

dog árust. Aztán visszakapcsoltam a szaglóérzékeimet. Kaidan várakozón nézett rám. Mire ment ki ez az egész? Nem érezhet-e meg ezt a szagot, akkor meg miért játszotta meg magát?

Lemondóan megráztam a fejem, és igyekeztem közömbös arcot vágni.

– Hm – mosolyodott el. – Akkor, azt hiszem, tévedtem.

Istenem, csodálatos volt a szeme, akár egy nászutasoknak való trópusi tengerpart a maga sötét zafírkék gyűrűivel, a sűrű szempillák árnyékában.

Micsoda? Nászutasoknak való trópusi tengerpart? Térj észre, Annie!

Nyakigláb, kiillatosított csaj jött oda és állt közénk, a hátát mutatva felém. Tetszett vagy sem, hátrább kellett húzódnom.

– Unatkozunk nélküled – mondta a csaj, és végigjártatta két kezét Kaidan mellkasán, majd a vállára fektette.

Vörös izzott fel körülötte, ahogy a fiúhoz ért, ő pedig megszorongatta csontos csípőjét. Elfordultam, hogy ne halljam el-suttogott válaszát, ami valami engesztelésféle lehetett. A csaj fagyos pillantást vetett rám, aztán visszament az iménti sarokba.

– Talán még összefutunk valahol, Anna. A srácod, Jay szá-mait pedig feltétlenül meghallgatom.

Ezzel már ott se volt.

– Ő nem a... – hebegtem távolodó hátának.

Rossz úton indultam el, amikor hibát kerestem Kaidanban. Ez a hiba nem az arcában rejtett, hanem a személyiségében. Az önbizalom helyénvaló, na de ekkora, az már túlzás! Ahogy körülnéztem, ostobának és magányosnak éreztem magam.

Szerencsére egyetlen hosszúra nyúló pillanatig kellett már csak egyedül álldigálnom, mert visszajött Jay. Madarat lehetett volna fogatni vele, olyan boldog volt. Hagytam, hogy rám is átragadjon a jó kedve.

– Miről beszélgettél Kaidan Rowe-val? – kérdezte. – Apám, azt hittem, a következő pillanatban letépiték a ruhát egymásról!

Eltátottam a számat meglepetésemben, majd a karjára ütöttem, de a szeme se rebbent.

– Ugyan már!

A másodperc egy tört részére Kaidanra pillantottam, és bár túl távol állt tőlem, hogy hallja, amit mondok, újra belepirultam abba, ahogyan rám kacscintott.

– Szóval, elmondod vagy sem? – nyuggatott tovább Jay. – Miről beszéltetek?

Mégis mit mondhattam volna, ami nem zavarja össze őt is ugyanúgy, ahogyan engem? Újra Kaidan felé néztem. Még utoljára visszanézett, mielőtt hátat fordított nekem.

– Semmi lényegesről – kerteltem. – Fura volt. Később elmondom. Most fel kell hívnom Pattit, és közölnöm vele, hogy útban vagyunk hazafelé. Aztán *rólad* szeretnék hallani. Kivel tárgyaltál az előbb? És mit mondott? Gondolom, Gregory marad még, nem igaz?

Elterelő hadműveletem bevált, Jay nem kérdezősködött tovább. A hazaúton ő vezetett, mint máskor is. Miután felhívtam Pattit, beszámolt arról, mire jutott a Lascivious üzleti menedzserével. Minden egyes szavát megvitattuk, és nagy reményeket fűztünk hozzájuk. Arra a következtetésre jutottunk, hogy a banda menedzserét elbűvölte Jay és Gregory tehetsége és ambíciója. Várható hát, hogy akár az év végére befutnak. Máskor szívesen álmodoztam együtt Jay-jel, ma este azonban máshol jártak a gondolataim.

Teljesen összezavart, hogy érzékeim kiterjesztésével ráleltem arra a hülye hot dog szagra. A lakásunktól bő egy kilométerre sötét, elhagyatott ház előtt hajtottunk el. Tekintetem elidőzött

a bedeszkázott, feketére üszkösödött ablakokon meg a beomlott tetőzeten. Ha átengedném magam az emlékeknek, talán a tűzvész szagát is érezném, vagy éppen az ízet a számat betöltő hamu formájában...

*Egy héttel a kilencedik születésnapom előtt hajnali kettőkor átható füstszagra riadtam fel. Lángokban állt az otthonunk. Letapo-
gatóztam a földszintre, ahogy tanultam, Patti szobája felé. Közben
alig kaptam levegőt izgalmamban.*

– Ébredj fel! – ráztam meg. – Tűz van!

*Rémülten ugrott ki az ágyból, és a hallba futott. Aztán csak állt
ott, mialatt én köhögve fulladoztam a füsttől. Patti végigrohant
minden helyiségen, és még ki is ment, hogy megsejmelje a szomszéd épületeket.*

*Nincs tűz sehol, aranyom. Rosszat álmodhattál. Gyere, bújj az
ágyamba ma éjszakára, majd én vigyázok rád.*

Valóban rossz álom volt, de nem olyan értelemben, ahogyan ő hitte. Annak a családnak a számára, amelyiknek az otthona leégett, tőlünk bő egy kilométerre, ez az éjjel rémálommá vált, de nekem is hosszú és borzalmas éjszakám volt, hisz ekkor vette kezdetét öt érzékszervem kiélesedése.

– Csak nem Kaidan Rowe-ról ábrándozol, hallod-e?

Felnéztem. A kocsí a lakásunk előtt állt.

– Nem – motyogtam. – Nem rá gondoltam.

Jay felnevetett, én pedig újra rávertem izmos karjára.

Felsóhajtottam a gondolatra, vajon hogyan fogadná, ha megtudná, hogy egy kopó szimatával rendelkezem, szemem pedig mintha távcső lenne. A különcségemet elfogadta, csak éppen azt nem tudta, meddig terjednek ennek a különcségnek a határai.

– Kösz, hogy magaddal vittél ma este – mondtam. – Jól éreztem magam.

– Tényleg? Tudtam, hogy tetszeni fog! Akkor hétfőn felveszlek sulis előtt.

– Igen, viszlát hétfőn.

Kiszálltam, és megindultam felfelé a lépcsőn. Magamban közben átkoztam ezt a Kaidant, aki olyan emlékek előtt nyitott kaput, amelyeket tanácsosabb volt elzárva tartani.

